

[Hasle.]

sig, at der sker saadanne Politiafhøringer en Gang imellem. Det er denne Opfattelse, som det er ganske nødvendigt at faa rammet en Pæl igennem.

Mig forekommer det i øvrigt, at det er en ganske overordentlig mærkværdig Indstilling, man fra Anklagemyndighedens Side har haft i denne Sag, idet man gør denne Sag til en politisk Sag. Thi var denne Sag en politisk Sag? Nej, det var den ikke. Statsadvokaten har under Proceduren i Terndrup derom udtalt ifølge et Referat i „Berlingske Tidende“, som er sat i Anførselstegn og derfor sikkert er fuldkommen ordret:

„Det er ikke Politik at injuriere sine politiske Modstandere, men en borgerlig Forbrydelse, og i Tilfælde, hvor der foreligger Bagvaskelse, er det Infami.“
Og han indledte sin Henvendelse til Doms- mændene saaledes:

„Jeg gaar trøstigt ud fra, at De ikke lader Deres politiske eller personlige Indstilling influere paa Deres Hverv som Dommere, paa det høje Hverv, som Lovgivningsmagten ved Oprettelse af Domsmandsinstitutionen har tildelt Borgerne. Retsopfattelsen er her i Danmark det højeste; den politiske Opfattelse ligger i et ganske andet Plan, hvilket bør slaas fast.“

Og Anklagemyndighedens højeste Repræsentant, Rigsadvokaten, udtalte under sin Procedure:

„Dette“
— det er Udtrykket „Svindel“ —
„og enkelte andre Ting i Underretsdømmen fra Terndrup tyder paa, at Dommerne i nogen Grad har misforstaaet Sagen. De har valgt at betragte den som et politisk Anliggende og ment, at en Række af de paaklagede Udtryk ikke overskrider den Ytringsfrihed, som maa tolereres i den politiske Debat, hvor Tonen efterhaanden er blevet noget fri, og at Justitsministeren foruden at være Embedsmand ogsaa er Minister og derfor maa staa for Skud. Denne Opfattelse er imidlertid helt forkert. Hofjægermesteren har ikke angrebet Steincke i dennes Egen-skab af Politiker, men som Embedsmand. Der er intet politisk Moment i denne Sag. Det er en ganske almindelig Straffesag.“

Det kan næppe siges tydeligere, hvorledes Anklagemyndighedens Opfattelse af Sagen er. Anklagemyndighedens, Rigsadvokatens, ja, selv Statsadvokatens Opfattelse er ifølge deres Procedure, at det overhovedet ikke er en politisk Sag, men en almindelig borgerlig Straffesag, og derfor siger jeg: Enten er Statsadvokatens og Rigs-

advokatens — jeg vil holde mig til Statsadvokatens — Procedure i denne Sag fuldkommen urigtig, eller ogsaa er Sagen altsaa politisk. Man kan ikke som Statsadvokat undersøge Domsmandenes politiske Standpunkt som værende af relevant Betydning, samtidig med at man offentlig repræsenterende Anklage- og Statsmyndighed over for Landets Domstole, staar og procederer paa, at Sagen ikke er politisk. Der er her en Uoverensstemmelse, som Tinget har Krav paa at faa oplyst, og som i hvert Fald maa oplyses under den Undersøgelse, som nu iværksættes.

Det er jo ogsaa ganske karakteristisk, at det, der er Statsadvokatens Undskyldning for at foretage Afhøringen — den, han har givet bagefter i hvert Fald —, nemlig, at man skulde forhøre Domsmandene om, hvorvidt de vilde deltage i Demonstrationsmødet bagefter, er Domsmandene overhovedet ikke blevet spurgt om. De er blevet spurgt om, hvilken politisk Opfattelse de havde, og den ene af dem — det skal jeg komme tilbage til, det er ganske interessant —, kun den ene af dem er blevet spurgt, om han havde deltaget i Mødet i Terndruplund. Men i øvrigt burde Anklagemyndigheden i denne Sag have Opmærksomheden ganske særlig henvendt paa, at der ikke kunde blive Tale om at afhøre Domsmandene politisk. Ifølge Grundlov og Retsplejelov skal Sager, der rejser sig af politiske Lovovertrædelser, behandles ved Nævninger. Retsplejeloven har givet særlige Regler om, hvorledes saadanne særlige politiske Sager skal behandles. Medens der normalt i Nævningesager udtages 16 Nævninger, hvoraf 2 kan udskydes af Forsvareren og Anklageren, saa bestemmer Retsplejelovens § 857, at i politiske Sager skal der udtages 20, og Anklager og Forsvarer kan i disse Sager hver udskyde 4. Det vil altsaa sige, at politiske Sager har baade Grundloven og Retsplejeloven sin særlige Opmærksomhed henvendt paa. De skal behandles som Nævningesager og paa en ganske særlig Maade som Nævningesager, hvor man uden at krænke nogen kan lade dem, der maa antages at være politisk særlig indtaget i den ene eller anden Retning i en politisk Sag, udgaa, men dette viser netop, at i Domsmandssager kan man ikke anstille politiske Undersøgelser.

Enten maa Statsadvokaten have det Standpunkt: Denne Sag er politisk, og saa maa han anlægge den som Nævningesag, eller han maa sige, saaledes som han har gjort det, og som han har procederet paa: Det er ingen politisk Sag, og saa har han